

6. DE WEERGODEN

Het échte Rondeweert bestaat niet

“DANK U DAT GE
GEKOMEN ZIJT, WANT
GE MOET DAARVOOR
COURAGE HEBBEN”

Een selectief parcours, het talent en de conditie van de hoofdrolspelers op dat moment, de nodige portie geluk. Het zijn de elementen die elk jaar in telkens wijzigend percentage bepalen of het verloop van de Ronde uitzonderlijk of gewoon-tjes wordt. Niks vergeten? Natuurlijk, in hun rol als spelmaker moeten we er zeker de weersomstandigheden aan toevoegen. Sinds de beginjaren van de Ronde van Vlaanderen hebben de pers-poëten en het publiek de omschrijving 'een echt Ronde-weertje' uit hun verbeelding geplukt. Maar bestaat er wel zoiets als een typisch weer-beeld dat bepaalt of een Ronde geslaagd is of niet? Alsof het Wereldbekermonument de jongste jaren minder waardevol zou geweest zijn, aangezien de recentste edities het zonder hondenweert hebben moeten stellen.

Niks mooier dan de reportages van Karel Van Wijnendaele en gezellen waarin de jaarlijkse wielervedvaart als een legendarisch gevecht tegen de toernige weergoden beschreven. Striemende regen of een urenlange zondvloed, smeltende sneeuw zelfs of hagelbuien. En dan hebben we het nog niet eens over de wind gehad: beuken en stormen zodat de arme jongens van hun stalen ros in de gracht werden geblazen. Helaas voor de legende, maar meestal strookt dit beeld niet met de realiteit. Integendeel zelfs, sinds de waterlanders van Edwig Van Hooydonck op het ereschavotje in 1989 de media veroverden, bleef de internationale karavaan gespaard van bakken water, beukende wind en meer van dat winters voorjaarsgedoe.

Op de 82 edities konden de pennenridders slechts zesentwintig maal uitpakken met een realistisch 'echt Ronde-weertje'. Sommige keren was het dan ook goed raak: onwaarschijnlijke hoeveelheden neerslag en/of Siberische temperaturen die met verkleumde handen nog net konden genoteerd worden. Dertig keer verliep de wedstrijd onder gewone voorjaarsomstandigheden.

Opvallend is dat een enthousiaste zon vooral het recente decennium zoveel meer mensen langs het traject lokte. Sinds '93 zijn de weergoden zelfs bijzonder mild voor de dwangarbeiders van de weg.

GOLDEN SHOT

In '89 spoelde er aardig wat water over de zegeweg van Van Hooydonck, maar we moeten al naar 1985 terugflitsen om ons echt erbarmelijke weersomstandigheden te herinneren. Het helpt als men zich de vlucht van de jonge Eric Vanderaerden - in een beslijkte en doorweekte tricolore trui - weer voor de geest haalt. Ondanks sterke tegen- en zijwind, stromen water, modder en zelfs brute pech op de Koppenberg zette de 23-jarige Limburger alle concurrenten opzij. De prestatie van Vanderaerden en die van de weergoden krijgen nog meer glans als men bedenkt dat slechts 24 doorweekte renners de streep haalden. Met behulp van een flink pak zeemvellen konden de BRT-camera's toch de strijd van de blonde god Eric in een apocalyptisch decor registreren, wat meteen goed was voor een prestigieuze mondiale televisiebekroning. Het vakmanschap van de BRT-ploeg, de acteerprestaties van Vanderaerden en het telegenieke weer leverden de openbare omroep 'The Golden Shot' op. Zelfs het ABC-verslag van de openingsceremonie van de Olympische spelen in Los Angeles moest hiervoor de duimen leggen.

TWEE DOZEN ARIEL OM EDDY'S TRUI WEER ROOD-WIT TE KRIJGEN

In 1977 kregen de weergoden niet de erkenning waar ze recht op hadden: de gure wind en de felle koude joegen wel 149 deelnemers vroegtijdig naar huis, maar men had meer aandacht voor de hele discussie rond de diskwalificatie van Freddy Maertens dan voor de barre omstandigheden waarin Roger De Vlaeminck de zegebloemen behaalde.

Even verder in het verleden wenkt de solostunt van De Kannibaal van 1969. Met een extra dikke Faema-trui en slobberende mouwstukken als enig schild baande Eddy Merckx zich een eenzame weg door de gutsende regen.

De stormwind stond pal op kop toen hij voor een solotocht van 75 km koos. Ploegleider Lomme Driessens probeerde zijn atleet nog in te tomen, maar op de duur zocht hij tegen de koppigheid van Merckx en de opspattende regen maar bescherming in zijn warme volgwagen. In 1975 drukte Willem Van Wijnendaele nog eens zijn waardering uit voor deze prestatie in dergelijke barre omstandigheden: "Wat Eddy Merckx in 1969 over de laatste 75 km midden neerstromende regen en met een stormwind pal op kop presteerde, na 100 km voordien in de aanval te zijn gegaan en alleman regelmatig te hebben losgereden, is alleen reeds op het louter atletische vlak de geweldigste en meesterlijkste daad die we in 50 jaar ooit iemand in een eendagsrit met de elite zagen stellen." De bevoorrechte getuige van Sportwereld plaatste in zijn voorkeurlijstje Merckx' daad op de eerste plaats, gevolgd door de prestaties van Bobet in 1953, van Van Steenberghe in 1946, van Magni in 1951 en die van Van Looy in 1962.

LUCHT VOL AFWASWATER

In zijn verslag van de editie 1963 - met Noël Foré als winnaar - viel Van Wijnendaele op de knieën voor de toeschouwers die de helse buien getrotseerd hadden. "(Het weer was) koud en guur en winderig en regenachtig en zo bar dat men van in de warmte van de wagen geneigd was tot de duizende en duizende toeschouwers, die verkleumd met opgeslagen kragen langs de weg staan, te roepen: "Dank u dat ge gekomen zijt, want ge moet daarvoor courage hebben."

Vanderaerden wint in regen en wind. 1985 staat geboekstaafd als een hondenRonde. De BRT hield er een prestigieuze televisieprijs aan over.

“ALS DOOLAARDS LIEPEN
ZIJ LANGS DE WEGEN,
ONDER EEN GRUWELIJKEN
HEMEL VOL HAGEL,
SNEEUW EN REGEN,
VECHTENDE TEGEN DEN
BRUISCHENDEN WIND OP

Het zeewater op zijn koudst in maart/april, een vleugje warme wind die erover strijkt en 't is prijs!."